

Димчо Дебелянов

Потокът стене в долината...

Потокът стене в долината,
отеква спомен в всеки звук –
тук нявга двамата със нея
пристъпвахме един до друг.

Валеше тихо, едностранно,
но нас опил бе дивен чар
пред радост първа – щастие незнайно,
пред първа пролет – първи жар.

Ала на устни не изгрея
с години чаканата реч,
че бяхме близко двама с нея
и пак безкрайно надалеч.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6122>]